

VÉRSZERZŐDÉS

Csak gyenge szál volt, játszottam vele,
de késsé nőtt kezemben a szeretet.
(Takács Zsuzsa)

*Úgy tépem le ajkamról a szavakat,
mint tengerihántásnál a külső, megszáradt
burkolatot, mely már csak a tűzre jó
hűvös éjjeleken, mikor próbálunk a szikrákból
fényt gyűjteni, mert nem érezzük egymás melegét,
s látni akarjuk a süllyedő sötétben,
hogyan táncol az árnyékokon a láng.*

*Úgy döntöttünk, kősziklába véssük azt a nem
mindennapi történetet, melybe erős tenyérrel
faragtunk új üzeneteket, önfeledten javítottuk
saját körvonalainkat az újrafelhasználáshoz,
születés és halál között úgy növeltük a Vágy és
a Végtelenség közötti távolságot, hogy közben fokoztuk
a mulatság örömeit, csak azért, mert az Égben
így rendeltetett.*

*Kezemben mára csak rosszkedvű mozdulatok
maradtak, s ha hajadba simítok, érzem,
a szálak borotvaéles, nyár végi sáslevelek,
s ujjam végén kicsordul a vér.*

RÖPKÉPTELEN

*Megnyomorodunk testünkben,
mire szellemünk megtanul repülni
(Orbán Ottó: Faust röpköd)*

*Bepárásodott a mindenlátó szemüveg,
az elnyomorítás torzképében gyönyörködsz,
cérnaszálon egyensúlyozol világba kiáltott
szabadságod bátorságával, kezekben az Új
Jelenségek Könyve... nincsenek már jelenések,
a próféták hamisak, a mindennapok önjelölt hősei
nyüzsögnek körülötted, a modern emberevők
csak a gondolataidra harapnak, hadat üzennek
a meggyengült agyaknak... nem ölnek, csak
butítanak, csalétket helyeznek ki gyámoltalan
otthonatlanoknak, akiknek már nincs haza,
csak állomáshely, ami trendi és kozmopolita,
jámborul hagyják, hogy edényeikbe piszkíthassanak,
csak az a menő, ami nem normális, csak úgy
építhetsz jövőt, ha szabad vagy, ha nem zavar, hogy
nem adhatsz tartalmat már a szavaknak,
látókkal vagy körülvéve, akik mégis vakok,
otthonod lehet, de hazád nincs,
magába szív a másság vákuuma, agyadban
felpuhulnak a dombok és a hegyek, az ég feletted
lidérces, szivárványos színben remeg,
arcéled már csak foszladozó anyag, örökös
razziát tartanak fölötted röpképtelen angyalok,
bennünk meghalt már a repülés, de te sem tudsz
égi magasságokba emelkedni, nem tudod,
hol a helyed, a szorongás démonai közt vergődés,
mint hiszékeny állat, csapdába ejtettek az új
istenek, s elhítetik veled, hogy a Nagy Változás
igazi férfimunka volt.*